

"Opa, oma, vader of moeder? Nee het huis!"

N.a.v. weekopdracht, andere site, ga in de schoenen staan van opa, oma, ouders enz. en maak hier een verhaal van. Geschiedenis dus.

Daar ik als het ware opgesloten zat in het huis waar nooit andere kinderen mochten komen en mijn ouders nooit naar mij omkeken, was mijn wereldje klein. Daarbij was ik de jongste, ik had dus ook geen opa of oma.

Door de shit school (BLO) kreeg ik geen geschiedenis of zo. Qua leerstof kreeg ik nauwelijks iets, ze waren vooral bezig om de gedragsgestoorde kinderen in goede banen te leiden. Ik was degene die de juffrouw mocht helpen, omdat zij natuurlijk wel doorhad, dat ik totaal niet op die school thuishoorde!

Mijn belangrijkste stukje geschiedenis is dus, het vreselijke falen van mijn ouders en tante, die mij de kansen ontnamen om een gelukkig mensenkind te zijn.

En natuurlijk het onderwijs, dat voor zoete koek aannam, dat een kind dom was en ze hadden er weer een kind bij, zodat deze school kon blijven bestaan! Dat kwam in die tijd wel vaker voor, de verkeerde inschatting! Heel veel eigenbelang, als ik er nu zo over nadenk.

Totdat ik als 17 jarig meisje de zorg inging bij, jawel, bij de nonnen (bepaalt door mijn ouders en tante, dat ik maar de zorg in moest gaan). Ik mocht dus nog steeds niets en was erg arm aan herinneringen.

Ik kreeg verkering met een 12 jaar oudere jongen en dit was de allereerste keer dat ik bij een ander gezin thuis kwam. Daarvoor ben ik nooit bij iemand anders thuis geweest. Ik was toen een jaar of 18.

Ik heb veel verdrongen, maar het huis waarin ik woonde weet hoe het er voor stond, daarom mijn verhaal "Het oude huis."

Daar ik zo eigen was met dit huis, heb ik er een verhaal over geschreven, nadat ik van de mensen die er nu wonen, toestemming had gekregen, om het huis te bekijken.

Mijn intentie hierbij was om het huis terug te zien en als beginnend schrijfster,(ik was bezig met een cursus creatief schrijven en dit was een opdracht) is het goed om terug te gaan naar vroeger en het is ook een vorm van het verwerken van mijn bizarre jeugd.

Het enige waar ik goede herinneringen bij heb, is dit huis dat mij enigszins een acceptabele jeugd heeft gegeven. Een huis, dus geen mensen! Vreemd, zo achteraf gezien.

Ik ben erg blij dat ik het huis mocht bezichtigen en dat ik foto's heb kunnen nemen.

Dit is dus een stukje geschiedenis van mijzelf, aan gebrek van opa, oma, vader, moeder, onderwijzers die over vroeger vertelden.

Ik heb dit zelfs niet aan mijn kinderen verteld. Ik wil hen sparen voor wat ik meegemaakt heb, maar misschien vertel ik het hen nog wel eens, of misschien aan mijn kleinkinderen.

Mijn eigen naam heb ik gefingeerd in het verhaal.

Zie mijn verhaal "Het oude huis"

© oktober 2009, Zonlicht, BasicPublishing.nl